

Eer

Adam keek naar alle vingerafdrukken in het stof op de klep van de kofferbak. Hij concludeerde dat de auto de laatste tijd vrij vaak gebruikt moest zijn en dan zou hij het dus moeten doen – hoewel hij eruitzag als een wrak, met een lange kras op het ene portier en een gebarsten spiegel aan het andere. Maar het was nog steeds een BMW en een Beamer blijft een Beamer, zoals Johnny altijd zei.

Adam probeerde de auto zo min mogelijk aan te raken toen hij de klep opendeed en zijn kartonnen doos erin zette. Voor vieze handen was hij niet bang, maar op dit moment wilde hij er heel en schoon uitzien, zich representatief voelen.

Heel even dacht hij dat de kartonnen doos alles bevatte wat hij bezat en alles wat hij ooit zou bezitten. Alsof zijn leven voor altijd in die paar kubieke decimeters zat en alsof hij erin zou kunnen kruipen en kon verdwijnen zonder dat het iemand iets kon schelen.

Maar dat was niet echt waar. Er zou nog een tas met andere bezittingen in de kelder van zijn moeder moeten staan. Hij had hem een paar maanden geleden tijdens zijn verlof zelf gezien maar had de puf niet gehad hem open te doen om te kijken wat erin zat. En zijn moeder zat thuis op hem te wachten, wat betekende dat hij bestond, in elk geval voor iemand.

Hij ging op de passagiersstoel zitten. De auto schudde even toen hij startte. Het was Kjells bak en hij reed ook.

Het was ziek – hij was achtendertig en behalve de vriend

van z'n moeder had hij niemand die hem bij de gevangenis kon oppikken.

De eerste vijf minuten zeiden ze niks tegen elkaar. Ze reden over de smalle bosweg en daarna door het dorpje. Kleine rijtjeshuizen en vrijstaande woningen langs de straat, en mooie bloemenperken en gigantische blauwe trampolines stonden opgesteld in de tuinen die ze passeerden. Een stel jochies met fietsen was op een kruising blijven staan en stond wat te staren. Hij had het gevoel dat ze hem naketen toen ze langsreden, alsof hun blikken op zijn gezicht bleven kleven en pas losraakten toen hij zijn hoofd draaide en de andere kant op keek.

Kjell zei: 'Die enorme trampolines, waren die er al toen je de bak in ging?'

'Weet niet, toen cruisede ik nooit in zulke wijken rond.'

'Weet je, ze zijn op Google Earth zichtbaar als blauwzwarte stippen, alsof de helft van de Stockholmse buitenwijken een ziekte heeft, de blauwe hond of zo.'

Kjell lachte even om zijn eigen grapje.

Adam probeerde ook te lachen. Maar van binnen voelde hij zich een idioot – hij had geen idee wat Google Earth voor iets was.